

# The Kills, 31.03.08

[Koncertanmeldelse af The Kills i Lille Vega, 31. marts 2008]

Skrevet for Undertoner | 02.04.08

Har man én gang hørt forsanger Alison "VV" Mossharts sexede og trashy vokal vil man sikkert forvente en tilsvarende sexet attitude til koncerten. Og i så fald gik man ikke skuffet hjem. "U.R.A. Fever" åbnede med sin massive, vibrerende basgang ballet. Sangen, der skiftevis har Mosshart og Jamie "Hotel" Hince som lead vokal, virkede som et forspil, der fik publikum i gang med det samme. Og så kørte det ellers. Det blev kun mere intenst, mere rå og mere svedigt under hele koncerten.

Mosshart og Hince spiller meget på den sensualitet, der ligger i numrene. Under "Kissy Kissy" stod de to og sang i samme mikrofon, men ikke som man kender det. De sang med læberne mod hinanden, imens nummerets langsomme og tunge rytme vuggede afsted. Det underbyggede teksten på fornemmeste vis. Hvordan skulle man ellers synge stykket »I'm gonna stab your kissy kissy mouth / I'm gonna stab your kissy kissy mouth / I'm gonna stab your kissy kissy mouth« i duet? Man fornemmede de seksuelle spændinger mellem de to, men som på deres plader var det som om den seksuelle energi aldrig rigtig blev forløst. Det er som et samleje uden klimaks, men alligevel holder man vejret og venter på det, på trods af, at man kender numrene, og inderst inde ved, at det aldrig rigtig kommer.

Det mest fantastiske var, hvordan Kills fik drevet publikum med ind i det erotiske teaterstykke, som koncerten vitterligt var. Når man i et par sekunder fik øjenkontakt med Mossharts mørke øjne imens hun kærtegnede mikrofonstativet, der næsten er lige så magert som Mosshart selv, skulle man lide af en udpræget mangel på seksualdrift, hvis man kom upåvirket gennem det. Jeg stod ikke inden for øjenkontaktsafstand af Hince, men han lavede samme nummer med publikum, imens han lirede guitariffs af med et kropssprog, der mest af alt lignede, at han blev udsat for elektrochok. På trods af legen med publikum, var det mellem de to selv, at der for alvor blev "teaset."

Nu virker det for en udenforstående måske ikke relevant at bruge så meget spaltepads på at beskrive deres kropssprog, men kropssproget understregede netop intensiteten i musikken. Som på "Tape Song", hvor Mosshart stod bomstille med håret hængende ned foran ansigtet. Hun lod bare den afslappede attitude, nummeret for det meste har, passe sig selv. Ingen indlevelse fra hendes side. Couldn't care less. Indtil nummeret eksploderer med passagen »You've got to go straight ahead / You've got to, you've got to go straight ahead«. Så eksploderer Mossharts og Hinces kroppe også i et inferno af nærmest spastiske bevægelser – primært med underlivet. Alt sammen i perfekt samspil med den dynamik, der ligger i num-

merets skiftende tempo og energi.

Højdepunktet var uden konkurrence den i Kills-forstand nærmest klassiske “Fried My Little Brains” fra debuten, *Keep On Your Mean Side*. Nok var publikum med under hele koncerten, men her gyngede hele Lille Vega i takt med stortrommen i nummeret. Det var alt hvad rock and roll skal være: Råt, hårdt, beskidt, højt og forbandet sexet. De der kender nummeret fra pladen ved, at “Fried My Little Brains” er et særdeles beskidt nummer, men live var det endnu mere beskidt og endnu mere råt. Mossharts vokal var mere løssluppen og fandenivoldsk og Hinces guitar byggede en væg af lyd så massiv, at man kunne være tilgivet for at forveksle den med en ditto af beton. Jeg vil på det nærmeste garantere, at der ikke var en person til stede, der ikke var fuldstændig tryllebundet af den energi, som rock and roll besidder, når den udføres rigtigt.

Men som nævnt var det ikke kun de hårde numre, der fungerede. Eksempelvis virkede den let stenede “Wait” rigtig godt. Dens inciterende guitar, der aldrig rigtig engagerer sig og Mossharts vokal, der på intet tidspunkt slippes rigtig løs, skabte sammen et modspil til de hårdere numre, som gjorde, at der var en god dynamik i setlisten. Derfor blev koncerten aldrig kedelig, på trods af, at alle bandets tre albums til tider kan virke ensformige.

Da bandet går i gang med ekstranumrene, står det klart, at koncerten ikke kommer til at vare meget over en time, men alt er tilgivet, for man orker egentlig ikke mere. Det var lige præcis tilpas. Pumpende beats, stødende hofter, intense blikke og den flænsende guitar har man simpelthen kun energi til i begrænset omfang. Det skal ikke forstås sådan, at det tog noget af fornøjelsen. Man blev simpelthen bare udmattet af den aldrig aftagende energi fra den veloplagte duo. Koncerten kulminerede med, at Mosshart lå på ryggen og vred sig heftigt, imens Hince stod bøjet over hende og lavede stødende bevægelser ned mod hende med sin guitar i takt med, at han skød riffs afsted med umindsket styrke. Til slut vendte han sig mod publikum og løftede guitaren mens han tømte den for den sidste kraft med et par stød ud over hovederne på publikum. Så kom det alligevel, klimakset. Alle kunne gå tilfredse – eller måske snarere tilfredsstillede – fra koncerten. Det er nok også i de løsslupne drifter under finalen, man skal finde forklaringen på, hvorfor nummerets titel undslipper min hukommelse. På det tidspunkt snurrede alt rundt. Det eneste jeg var sikker på, var, at jeg godt kunne trænge til en smøg.

Karakter: 5,5/6

[Anmeldelse hos Undertoner](#)